ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ - 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ —БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 112. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 18-го ЧЕРВНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, JUNE 18, 1976 No. 112. VOL. LXXXIII

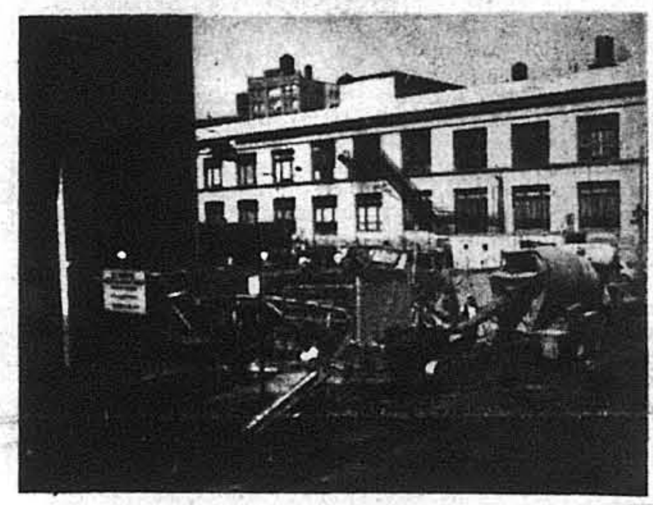
Вшанують Митрополита Максима Германюка у 25-річчя єпископських свячень

Вінніпег, Канада. — Архиєпархіяльний Діловий Ювілейний Комітет інформує, що в неділю, 27-го червня ц. р. відбудуться тут ювілейні торжества в пошану Преосвященного Владики Максима Германюка, Митрополита Української Католицької Церкви в Канаді, з нагоди 25-річчя його єпископських свячень. У програмі ювілейних святкувань відбудуться: Соборна Архиєрейська Свята Літургія о год. 12-ій дня (процесійний похід розпічнеться вже о год. 11:30 рано з катедральної залі); Ювілейний бенкет у Форт Геррі готелі при вулиці Бродвей о год. 6:30 вечора. Квитки вступу в ціні по 15 долярів Комітет просить набувати в отців парохів. У цих Ювілейних святкуваннях візьме участь численне духовенство, монашество, представники парафій, організацій і установ та запрошені канадські церковні і світські достойники.

Митрополит Максим Германюк

Новий храм св. Юра в Ню Йорку підноситься вгору

Будова храму св. Юра в Ню Йорку

Ню Йорк. — (Я.П.) Ще не програміло гучне і святочне благословлення площі, на якій має постати новий храм свято-юрської парафії в Ню Йорку, а вже в повному розгарі йде його будова. Закінчено кладення підвалин й повністю вибудовано долішню частину церкви, яка буде захована під землею. А завтра-позавтру на залізобетоні почне підніматися в гору один шар цегли над другим й не оглянуться численні й постійні „спостерігачі" будови ,як на мурах класичну височенну, традиційну копулу-баню.

Мабуть мавши це на увазі, в минулий вівторок, 8-го червня 1976 р., зійшовся у школі св. Юра Будівельний комітет, який нараховує близько вісімдесяти громадян - представників майже усіх місцевих громадських установ, які, крім багатьох інших справ, радив також над святом, яке відмічувати ме чергове етап будови церкви, а саме святочне вмурування наріжного каменя. Це свято має відбутися у неділю 26-го вересня ц. р., приблизно о 1-ій годині по полудні, зараз після полуденної Служби Божої. Після благословення й вмурування каменя в сусідній шкільній авдиторії відбудеться святочний обід для парафіян й численних позапарафіяльних приятелів та добродіїв парафії і нової церкви св. Юра. Можна уважати дуже відрадним проявом зацікавлення цією новою будовою широких кругів громадянства з інших дільниць Ню Йорку й з далеких від цього міста околиць. Можна сподіватися, що нова церква, як дотепішня, буде церквою не тільки парафіяльною, але й загальною, крайовою, як і слід бути церкві в найбільшім осередку українців і громади у вільному світі. Щораз нові, часто дуже замітні, пожертви з усіх сторін Америки, в цім навіть з Канади, підмічують цю, можна б сказати, екстериторіяльну вагу і службу нашої ню йоркської святоюрської церкви.

Збори Комітету відкрив й ними проводив голова адв. Р. Гуглевич при співучасті пароха й ігумена о. д-ра В. Гавліча, який будові церкви присвячує львину частину свого часу й трудів. Програму свята виповнили звіти комісій Комітету. Окрему вагу мав звіт голови фінансової комісії Івана Винника, який поінформував, що в цім

(Закінчення на стор. 3-ій)

Суспільна Служба Українців Канади заповідає акцію в справі митних оплат

Торонто, Канада. — Суспільна Служба Українців Канади заповідає акцію в справі останньої драконської підвишки митних оплат від дарових посилок до Совєтського Союзу. В окремому звернені в цій справі Служба не з'ясовує характеру тих заходів, але прохає „всіх, поодинокі особи і організації, які заторкнені цією підвишкою митних оплат, переслати Службі дані ,як також свої ідеї, як можна б цьому зарадити". Служба висловлює також думку, „що було б добре здержатися, де можливо, з висиланням посилок до часу вияснення ситуації", вважаючи, що „здержання посилок напевно допоможе успішності спільної дії". Тим, які подаватимуть цій Службі будь - які дані, як і свої пропозиції щодо характеру акції проти підвишки митних оплат, запевняється повну дискретність. Звертатись треба на адресу: Ukrainian Canadian Welfare Services, Inc., 2445 Bloor St. West, Toronto, Ontario, M6S IP7, Canada. Tel. 763-4982.

В Ливані терористи вбили амбасадора ЗСА і його дорадника

Бейрут. — В середу, 16-го червня ц. р., невідомі терористи схопили і пізніше замордували пострілами в голову амбасадора ЗСА до Ливану Франсіса Е. Мелоя, його економічного дорадника О. Ворінга і шофера амбасади, ливанця Зогеіра Мограбі. Франсіс Мелой, який попередньо був амбасадором ЗСА в Гватемалі і Домініканській Республіці та якого вважали за одного із здібніших дипломатів, ввесь час працював для загального замирення в Ливані, намагаючись довести до якнайскорішого закінчення громадянської війни і припинення кровопролиття. Вбивство американського амбасадора розцінюють як заплановану провокацію, з метою погіршити політичні відносини між ЗСА і арабськими країнами, або навіть втягнути Америку у війну на Близькому Сході. Згідно з дотепершніми повідомленнями, атентат на амбасадора ЗСА був виконаний скрайньо - лівою групою терористів, яка називає себе „соціялістичною робітничою партією".

Франсіс Е. Мелой

Роберт О. Ворінг

Президент Джералд Форд, державний секретар Генрі Кіссінджер, генеральний секретар Об'єднаних Націй Курт Вальдгайм, лідери американського Конгресу та інші політичні і військові діячі вже зайняли до цього останнього акту брутального вбивства своє становище, заявляючи, що це фатальне вбивство ще більш комплікує справу миру в Ливані і збільшує трагедію ливанського народу. Вбивство засудив також представник Палестинської Визвольної Організації, кажучи, що ПВО проведе в цій справі дуже докладне слідство, бо хтось мусить відповісти за цю провокацію, яка могла б закінчитись дуже трагічно для Ливану і арабського світу взагалі.

Вшановуючи американський прапор, згадають про Україну

Ню Йорк (Роман С. Голят). — Американський Інститут Прапора й Український Інститут Америки обопільною програмою відзначили 14-го червня ц. р. виставку „Америка: 200-ліття і 50 зірок!", яка продовжуватиметься в УІА до 22-го червня 1976. Учасники цієї імпрези, входячи до УІА, бачили, як над входовою брамою Інституту повівали два великі прапори, американський і український, а посередині емблему „200-ліття Американської Революції".

В авдиторії — біля історичного американського прапора пишався так само український прапор.

О год. 6 вечора голова святочного комітету АІП Аллен Фінгер заповів порядок вечора й попросив о. монс. Василя Федаша, пароха Української Католицької Церкви в Йонкерсі, щоб провів молитву. Отець Федаш згадав про 200-літню історію ЗСА, українське поселення в цій країні, про переслідування Українських Церков й їх вірних в Україні та дякував Всевишньому за всі блага, якими втішаються на протязі двох соток років громадяни ЗСА.

Після молитви Едвін С. Елгін провів з присутніми Приречення вірности прапорові, а Роберт Пірс разом з приявними відспівав американський гимн.

З черги, пані Марія Лисогір — в фортепіяновому супроводі Христі Петровської, відспівала український національний гимн. Кілька десятків приявних українців співали разом з пані Лисогір.

Адвокат Михайло Пізнак, член дирекції і касир Українського Інституту Америки, вітав приявних від Інституту, згадав про долю поневоленої України. Він говорив про систематичний московський геноцид в Україні, жертвою якого впало вже до 10 мільйонів українців. М. Пізнак закінчив свою мову закликом до учасників вечора, щоб дорожили американським прапором і дякували Богові, що вже 200 років наділяє нас волею, якої прагнуть і за яку борються мульйони людей поза залізною заслоною. Промову адв. Пізнака присутні привітали рясними оплесками.

При кінці президент АІП Аллен Фінгер вручив деяким особам і організаціям грамоти за їх працю для Інституту Американського Прапора.

Між відзначеними були: Оскард Бранд, за телевізійні серії „Спирит 1976" — СВС, „Дейлі Нюз" Корпорація Гілтон Готель, Рокефеллер Сентер та ряд осіб з американського наукового й громадсько - політичного світу.

Аллен Фінгер у заключному слові дякував УІА за гостинність, а директорові Інституту Юліянові Реваєві за його допомогу у приготуванні виставки американських прапорів та історичних експонатів.

Відвідувачі виставки прапорів в УІА мають нагоду одночасно оглянути й виставку картин українських митців.

Коло 150 осіб при спільній перекусці обмінювалися думками, а предсідник УНСоюзу Иосип Лисогір мав нагоду ширше познайомити представників „Дейлі Нюз" про українську по обох боках океану.

ВСТАНЬМО І БУДЬМО ПОРАХОВАНІ!
під час УКРАЇНСЬКОЇ ВСЕНАРОДНОЇ МАНІФЕСТАЦІЇ та ПОХОДУ ВОЛІ у ВАШІНГТОНІ
в суботу, 26-го червня!

Швайцарські євангелики виступили в обороні Мороза

Ню Йорк. — (Пресова Служба ЗП УГВР). Союз Євангельських Церков у Швайцарії вислав 8 червня ц. р. телеграму до голови Президії Верховної Ради СРСР М. Підгорного з проханням не допустити до тривалого приміщення Валентина Мороза у психіятричній лікарні. Текст телеграми такий:

„Голова Союзу Євангелицьких Церков у Швайцарії та голова комісії людських прав цього союзу глибоко стурбовані тим, що історикові Валентинові Морозові загрожує тривале приміщення у психіятричному заведенню Ми просимо Вас не допустити до цього і гарантувати Морозові свободу та непорушність особи. — Д-р Вальтер Сігріст, о. Райнгардт Кюстер. Мюленвег 12 Базель, Швайцарія".

Валентин Мороз

З подібною телефонічною інтервенцією в обороні Мороза звернувся до директора психіятричного інституту ім. Сербського в Москві, голова об'єднання норвезьких психіятрів. Швайцарські євангелики відповіді від Підгорного досі не одержали. Зате директор психіятричного інституту Морозов переслав об'єднанню норвезьких психіятрів відповідь, в якій намагається запевнити, що Валентинові Морозові не загрожує ніяка небезпека.

Морозові грозить запроторення до Дніпропетровської „психушки"

Ню Йорк. — Комітет оборони совєтських політв'язнів інформує: Дисидентські кола в Москві, з якими був нав'язаний контакт, повідомляють, що 10-го або 15-го червня відбудеться над Морозом експертиза в горезвісному Сербському Інституті. Мороза сюди перевели два тижні тому з Володимирської тюрми, в якій він відсиджував своє 9-літнє ув'язнення за „антирадянську агітацію й пропаганду".

З Москви також інформують, що докази божевілля в Мороза лікарі вбачають в трьох фактах: а) що Мороз з підозрінням дивиться на своїх тюремників, б) що він став релігійний і розмовляє з Богом, в) що він сам себе порізав. Цей останній „доказ" відноситься до події більше як два роки тому назад, коли кримінальні в'язні, яких піддали Морозові до камери, за наказом КҐБ, встромили ножа. Совєтська влада дотепер відкидала як неправдиві чутки про цей інцидент. Тепер, повідомлення з Москви правильне, вона змінила свою думку й твердить, що інцидент точно відбувся, але приписують це самому Морозові.

Останні вістки дуже хвилюючі. В оцінці Леоніда Плюща, з яким телефонічно сконтактувалися в Парижі, „Морозові Дніпропетровськ гарантований". Плющ вважає, що цим способом влада хоче Мороза раз назавжди зломити і закликає західню публічну опінію до широкої міжнародної кампанії за його звільнення.

Дисиденти в Москві також звернулися до західньої публічної опінії, зокрема до західніх психіятрів, яких вони просять телефонувати до Сербського Інституту (номер телефону: Москва 246-5132) і писати листи - протести совєтським урядовцям. Західні психіятри, на їхню думку, повинні вимагати доступу до Мороза, головно до листів, що їх Мороз писав останнім часом своїй дружині, Раїсі, щоб на їх підставі довести його психічне здоров'я.

Розпочалася кампанія в обороні Мороза, ініціятором якої є Міжнародний Комітет Проти Репресій на Сході і на Заході, який був створений недавно в Парижі і в якому Плющ бере участь. Розповсюджується звернення до західніх компартій, вимагаючи їхньої інтервенції в цій справі.

Австралійська Асоціяція психіятрів відмовилася брати участь у міжнародному з'їзді психіятрів, який має відбутися в ЗСА цього червня, якщо там будуть присутні совєтські психіятри.

Емський указ із 1876 в нових українських виданнях

Вінніпег (ОУПС). — Поруч з іншими акціями, зв'язаними з відзначенням ганебної заборони української мови в Росії в 1876 р., наукові центри видали досі чотири публікації з насвітленням „Емського указу" царя Олександра II в місті Бад Емс у Західній Німеччині. Перше видання — передрук праці Федора Савченка „Заборона українства 1976 р.", здійснене заходами Гарвардського Центру Українознавства в 1970 у видавництві В. Фінка в Мюнхені. Другий передрук появився теж у Мюнхені в 1976 р. заходами Українського Вільного Університету п.н. „Петербурзька Академія Наук в справі знесення заборони українського слова". Третє видання: „Лінгвіцид у Бад Емсі 1876" — це передрук двадцятого розділу повісти Л. Коваленко „Тиха вода" надрукований паралельно з англійським перекладом пера Ольги Войценко як 14-те число „Рідінґс ін Слявік літератур" Департаменту Славістики Манітобського університету у Вінніпезі в 1976 р.

Найновіше видання присвячене „Емському указові з 1876 р." під заголовком: „Лінгвіцид (мововбивство)", здійснене заходами Українського Технічно-Господарського Інституту в Мюнхені в роковини самої заборони української мови — в травні 1976 р. В резюме на стор. 29-ій цього видання, що надруковане в англійській мові, читаємо: „В зв'язку з сторіччям Емського указу 1876-1976 проф. Яр. Рудницький зорганізував окреме видання про мовні права та лінгвіцид. Автор висуває природні (індивідуальні) мовні права, що їх не можна обмежувати ніякими законами. Від індивідуальних мовних прав він відрізняє групові, що їх устійнюється, регулюється й забезпечується конституційними або інституційно-адміністративними засобами в модерних державах. Він наводить багато прикладів із конституцій різних держав, що забезпечують вживання різних мов світу..."

Т-во кол. вояків УПА в ЗСА відбуло з'їзд

Парма (В. Д.) — В днях 5-6 червня ц. р. тут в залі церкви св. Иосафата відбувся з черги 16-ий з'їзд Т-ва кол. вояків УПА в ЗСА, з чисельною участю делегатів і гостей. Повстанням з місць і хвилиною мовчанки вшановано пам'ять друзів, які відійшли у вічність.

Після прийняття порядку нарад, обрано Президію З'їзду у такому складі: поручник Л. Футала — голова, В. Хома і Б. Мороз — заступники голови, М. Шевців і Я. Чабан — секретарі. До Почесної президії були запрошені: В. Мазур — ОУВФ, УККА, УНП, В. Дідюк — ОУВФ, Т-во кол. вояків УПА — Канада, мгр М. Яремко — „Провидіння", Галя Климук — ТУСМ.

З'їзд обрав номінаційну, верифікаційну і резолюційну комісії, прийняв протокол попереднього з'їзду та вислухав звіти членів ГУ Т-ва, які започаткував голова М. Ковальчин. В дальшому за чергою звітували пор. Л. Футала — заступник голови і референт видань, з доповненням інж. С. Голяша за філателістичні видання, М. Климко — кореспонденційний секретар, Б. Мак — рекордовий секретар, І. Ділай — фінансово-господарський референт і касир та пані М. Кульчицька — суспільна опіка.

По вичерпані поставлених звітодавцям запитань, велика частина делегатів взяла участь в обговоренні звітів; наголошувано дальшу активізацію праці, видавничі справи, співпрацю Т-ва кол. вояків УПА в ЗСА і Канаді, заходи поєднання всіх кол. вояків УПА та ін.

За Товариський Суд звітував Б. Мороз, а голова Контрольної Комісії — М. Грицьковян поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій управі, який прийнято одноголосно.

Інж. С. Голяш з Чікаго у програмі доповіді пов'язав ряд наших суспільно-громадських, політичних і церковних справ на базі 200-річчя відзначування Американської Революції та наших українських історичних відзначувань, чи актуальних проблем.

На внесок Номінаційної комісії, з'їзд одноголосно обрав нову управу в такому складі:

М. Ковальчин — голова, Л. Футала — 1-ий заступник голови і реф. видань, М. Климко — 2-ий заст. голови, С. Голяш — 3-ій заст. голови і референт філателістичних видань, В. Хома 4-ий заст. голови, В. Ковалик — секретар, І. Ділай касир, Б. Мак — орг. реф., Т. Шкафаровський — адміністратор видань та М. Сидор, М. Ша-

(Закінчення на стор. 5-ій)

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ЗАСІДАННЯ АМЕРИКАНСЬКОЇ РАДИ В СПРАВАХ КУЛЬТУРИ

Ню Йорк. — В понеділок, 21-го червня ц. р. о год. 5.30 по полудні тут в приміщенні Українського Інституту Америки, 2 Схід 79 вулиця, відбудеться засідання Американської Ради в справах культури (СКВУ), у програмі якого передбачено: вшанування пам'яті В. Ласовського (бувшого голови Ради); інформації з попереднього засідання; інформації ініціяторів; справа створення Культурно-Мистецького Центру, дослідних центрів, радіо-програм; скликання нарад представників галерій та музеїв; покликання нових референтів та інші справи.

КОНФЕРЕНЦІЯ НТШ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка — Український Військовий Історичний Інститут влаштовує тут в суботу, 19-го червня ц. р. о год. 4-ій по полудні в Українському Народному Домі при 2-ій евеню, кімната ч. 22, конференцію з доповіддю д-ра Я. Гриневича про „Щоденник Начальної Команди Галицької Армії".

ВІДБУДЕТЬСЯ ПЕРША ПЛЕНАРНА СЕСІЯ КУВПД

Ню Йорк. — В суботу і неділю, 19 і 20-го червня ц. р. тут у готелі Рузвелт (Медісон евеню і 45-та вулиця) відбудеться перша пленарна нарада Секретаріяту Конгресу Української Вільної Політичної Думки (КУВПД). В суботу, 19-го червня, в Террасе Рум о год. 6-ій розпічнеться вечера-бенкет, керівником якого буде д-р Р. Барановський, а після вечері будуть виголошені дві доповіді: д-ра А. Фіголя „КУВПД з перспективи п'ятох літ" і мгра Р. Ільницького „Аналіза українського суспільного життя на еміграції та пропозиції реформ". В неділю програма розпічнеться о год. 10-ій рано в Медісон рум і триватиме з перервою на перекуску до год. 7:15 вечора.

„УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ" В СИРАКЮЗАХ

У Сиракюзах, Н. И. дня 20-го червня 1976 р. заходом Українського Народного Дому відбудеться „Український День" під кличем „200-річчя Незалежности ЗСА та 100-річчя поселення українців у ЗСА", на Стейт Фер площі, початок о год. 1-ій по полудні. Запрошені є американські політичні і громадські діячі, а в мистецькій частині виступить місцевий Осередок СУМА ім. Базар.

ВИСТАВКА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — Президія Громадського Комітету 200-річчя ЗСА та 100-річчя українського поселення в Америці інформує, що в найближчу неділю, 20-го червня, в 2-ій годині по пол. відбудеться тут відкриття української виставки народного мистецтва в „Коммюніти Галлери" Болч Інституті при 18 Південня 7-ій вулиці (друга будівля на південь Маркет вулиці). Дармові квитки - запрошення можна одержати в Болч Інституті від членів Громадського Комітету безпосередньо перед відкриттям виставки.

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖДЕНЬ У ВАШІНГТОНІ

Справа нічліґів

З Українського Крайового Комітету 200- і 100-річчя інформують: Усі ті громадяни з-поза Вашінгтону, які були б зацікавлені справою нічліґу під час Українського Тижня в столиці від 21 до 27-го червня, для приспішення і облегшення процедури замовлення нічліґів повинні звертатися безпосередньо до Bicentenial Lodging Locators, 451 Pennsylvania Axenue, N. W., Washington, D. C. 20001. Тел.: (202) 737-6070. Кликати Mrs. Barbara Bugg, (Барбара Баґґ), яка полагоджує всі нічліґові справи, зв'язані з Українським Тижнем у Вашінгтоні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

У наглій справі

На багатьох наших конгресах, конвенціях і зібраннях учасники часто підносять руку та зголошуються у „наглій справі", яка повинна мати першенство. Такою дуже наглою і рівночасно дуже пекучою справою є у нас тепер — щонайменше повинна бути — справа совєтського митного здирства від висилки дарових пакунків з Америки до Совєтського Союзу.

Ця справа нагла в багатьох відношеннях, зокрема в тому, що від неї найбільше потерплять Богу-духа винні люди по обох боках океану. Тисячі неспосібних вже до праці старших осіб в Совєтському Союзі, які мають своїх рідних чи знайомих в Америці, могли бодай сяко-тако „в'язати кінці" саме завдяки цим посилкам з Америки. Тепер, з уваги на ці митні здирства, ці посилки у великій мірі будуть припинені. З другого ж боку, на цьому потерплять також висилаючі пакунків, між якими з черги є найбільше емеритів та старших віком, які ділились своїми пенсіями зі своїми рідними на Батьківщині, висилаючи їм ці пакунки.

Можна б навести ще ряд інших причин та аргументів на „наглість" справи драконського совєтського поступування з цими посилками. На цьому місці вже була мова про те, що справа відповідної акції — багатьох акцій —проти цього совєтського розбишацтва на гладкій дорозі повинна мати у нас першенство перед усіми іншими. Це також тому, що вона охоплює і відноситься до найбільшої кількости людей, до людей найбільш потребуючих.

На іншому місці подано сьогодні інформацію про заходи в цій справі Суспільної Служби Українців Канади. Ще не знаємо, яку акцію плянує і що задумує вчинити в цій справі ЗУАДК та очолювана ним Суспільна Служба при СКВУ. Не зайняли в цій справі відповідного становища та не повідомили ще про пляновані акції інші наші харитативні та суспільно - громадські установи. Очевидно, що на це ще й не було досить часу, бо новий грабіжницький совєтський митний закон щойно ввійшов в силу. Тим не менше потрібна пригадка власне пекучости цієї справи, яка повинна мати першенство.

Етнічна гордість

Як свого часу інформовано, в дні 9-го березня ц. р. відбулася цілоденна конференція, яку влаштував був Білий Дім заходами Бюра Публічних Зв'язків і д-ра Мирона Куропася, спеціяльного асистента президента Джеральда Форда для етнічних справ. В рамах цієї конференції відбулась також окрема зустріч учасників конференції з Президентом, який, до речі, чимало уваги присвятив етнічним групам і проблемам та їхньому вкладові у розвиток З'єднаних Стейтів Америки, доказом чого є не тільки номінація д-ра М. Куропася його асистентом, але також добір працівників Білого Дому з-посеред етнічних груп. На цій зустрічі приявні мали змогу обмінятися думками і порушити ряд справ зовнішньої і внутрішньої політики та їх у відповідний спосіб коментувати, висловлюючи при тому побажання тих груп і організацій, які вони на цій зустрічі репрезентували.

На конференції, яка, до речі, не була першою, ані останньою, в кожному індивідуальному виступі, в кожній розмові чи вислові бриніла нотка „етнічної гордости", скріплена свідомістю, що кожна репрезентована тут етнічна група — це мала частинка великого народу великого державного організму і свободолюбної системи, спертої на найкращих зразках етнічного традиціоналізму. До скріплення цієї гордости спричинився також виступ д-ра М. Куропася і його колеґ з поодиноких департаментів, які також, виступаючи один за одним, ставили наголос на етнічність, відмічуючи і своє етнічне походження та вклад етнічних груп в загальну американську культуру й економічне - господарське життя цієї країни, підкреслюючи і наголошуючи, що сьогодні дуже поважним фактором у формуванні внутрішньої і зовнішньої політики уряду ЗСА є власне етнічний склад американського народу і пов'язані з цим проблеми.

Роблячи висновок, треба ствердити, що теперішній підхід американського уряду до етнічних проблем і наголошування його у практичній політиці є цілком правильні, бо живемо в добі, у якій проходить не процес завмирання націй, а навпаки, процес їх відродження. Навіть малі народи, які вже, здавалося б, зникли з лиця землі — починають зголошуватися та вимагати відповідного для них „місця під сонцем", в „народів вольних колі". Відроджується зокрема національна гордість серед поодиноких народів в поневолених Москвою країнах. Нічого в цьому не змінить і цього процесу не припинить жадний, навіть найбільш брутальний ґеноцид, якого, наприклад, вживають у відношенні до поневолених в Совєтському Союзі. Але також пережились „перетоплюючі казани", що їх раніше стосували тут, на Заході. З цього погляду американський, як і канадський, підхід до цієї справи дуже розумний та вірний. Його треба піддержувати, зміцняти і поширювати та, очевидно, відповідно використовувати в найкращому інтересі країн нашого поселення, як і народів нашого походження.

Москва і Беоґрад договорились щодо з'їзду компартій

Беоґрад, Югославія. — Західня преса інформує, що переговори між представниками московського ЦК КПСС і юґославською компартією, які мали на меті довести до порозуміння відносно скликання чергової конференції европейських комуністів і участи в ній Югославії, закінчились успішно і обидві сторони договорились. В інформації говориться, що совєтська сторона прийняла майже всі побажання і вимоги юґославських комуністів, які із свого боку обіцяли Москві, що братимуть участь у з'їзді і підпишуть змодефіковану форму пропонованої резолюції, над якою тепер працює окрема комісія. Совєтська делеґація ставила вимогу щоб такий з'їзд комуністів розпочався вже 29-го червня ц. р. і до цієї дати підготовляється вже східній Берлін, де мала б відбутися конференція. Совєтська делеґація для підготовки цієї конференції в складі: Б. М. Пономарьов, К. Ф. Катушев, В. В. Загладін, Г. Х. Шахназаров — виїхала вже до Берліну. Покищо невідпомо, як до цієї чергової спроби Москви поставляться компартії Італії, Франції, Румунії, Еспанії й інші, які досі опонували проти цього скликання і вимагали зміни резолюції.

Роман С. Голіят

МІЖНАРОДНА МАСОНСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ

Wolnomularstwo w II Rzeczypospolitej. Leon Chain. Warszawa 1975. 624 сторінки.

Хайн у своїй публікації, яка має вищеподаний заголовок, згадує і про українців, тому варто й нам запізнатися з його книжкою. У вступному слові читаємо про зібрану автором документацію масонського руху уП. Речі Посполитій, про його запитник, який він розіслав до членів масонського ордену, та про архівний матеріял, який йому вдалося використати до цієї праці.

Для вшанування Косцюшка, як польського (вільномуляра) масона, польські вільномулярі в ЗСА в міжвоєнному періоді назвали в дистрикті Бронкс масонську льожу його іменем. Надаремно автор старався дістати деякі інформації до своєї книжки від польської льожі „Коперник" у Парижі, куди вже на весні 1938 р. вивезено найважніші документи з Варшави.

Хайн пише, що німці мали в Польщі 16 льож — головно в Бидгоському й Познанському воєвідствах.

Найбільше документального матеріялу збереглося про жидівську масонерію Бнай Брит. Є це одначе частина, яку можна опрацювати на підставі майже цілковито збереженого архіву тієї організації. Цей матеріял ще неупорядкований і зберігається в архіві в Кракові, де був осідок Великої льожі. Збереглися також дрібніші архівні фраґменти у воєвідствах в Лодзі й Познані. Там читаємо, що масони зв'язані спільними етичними засадами, і звідсіля походить переконання, що в теорії всі льожі творять одну ідеальну льожу, так як люди, без різниці на свою національність, творять людство. 1967 р. архіварій домініканського чину о. Роберт — о. монс. Валерій Святоховський, оповідав Хайнові, що був свідком розмови о. Сапіги з Качинським, у ході якої краківський митрополит закинув о. прелатові приналежність до масонерії, а о. Качинський прийняв цей закид мовчанкою.

На підставі припису посталої 1780 р. льожі „Північної тарчі" на сході Варшави, ціллю вільномулярства було „удосконалюватилюдину під кожним поглядом, виховувати її в громадських чеснотах і нагинати її волю до пристойности і розумної критики; в моральному порядку розвивати її умову й змислову здібність... Усі науки, всі мистецтва, все, що гарне й чесне, може бути обговорюване в льожі і має право до її студій і досліджень".

Перша велика льожа постала 1723 р. у Лондоні. На припоручення цієї льожі д-р Джеймс Андерсон 1723 р. опрацював конституцію для вільномулярів, яка охоплює історію, обов'язки й приписи найстаршого і найбільш шанованого братства для вжитку льож. Та конституція стала фундаментальним твором для світового вільномулярства.

1937 р. зайшла потреба повного видання конституції. При тій нагоді до деяких артикулів уведено зміни, які стосуються справ віри, надаючи новому виданню конституції акценти деїстичні, які цілковито були відсутні у першому виданні 1923 року. Тому англійська масонерія традиційно вихована на Біблії, гієрархічна, підпорядкована й пуританська.

Автором першого програмового французького вільномулярського маніфесту був великодержавець Орлеану князь Д'Антен, що був покликаний на становище Великого майстра 1738 р., в якому підкреслено підставові пункти — рівність і вільність.

1877 р. Велика льожа Англії зірвала стосунки з масонами Франції — т. зв. Великим Сходом Франції. Бельгія й Італія прийняли ініціятиву Великого Сходу Франції в засягу діяльности. Вслід за ними пішли й інші держави.

Постале в більшості в романських країнах розбиття на кілька ритуалів не змінює засадничого характеру й обличчя того вільномулярства. Діючі побіч Великого Сходу Великі льожі й найвищі ради шкотського ритуалу були вправді менш космополітичні, менш радикальні і менш атеїстичні, залишилися одначе в згоді з підставовими тенденціями романського вільномулярства.

12 травня 1973 р. у Франції урочисто святковано 200-річчя постання „Великого Сходу Франції". Пошта видала навіть поштовий значок з цієї нагоди вартости 90 центів, на якому зображена земна куля з тінню масонського трикутника. Великий майстер „Великого Сходу Франції", Фред Зеллер, колишній секретар Льва Троцького, проголосив на сторінках паризького „Ле Монд" широку деклярацію, в якій оформлював політичну ролю вільномулярства в минулому й сучасному. Згідно його твердженню, більшість суспільних здобутків республіки були приготовані льожами. А тепер вільне мулярство має амбіцію працювати для поступу людства... Так як у минулому, так і дальше вільні мулярі будуть підіймати ті теми, доки буде існувати несправедливість і привілеї, які треба повалити й усунути.

„Ми є тим, чим були наші предки XVIII століття: товариством мистців, відкритим згуртуванням усіх людей доброї волі без різниці походження, раси, суспільного стану, філософічних переконань. Приймаємо однаково віруючих і атеїстів, уміркованих і революціонерів, людей мислі й чину. Хочемо бути осередком порозуміння"... — говорив Зеллер.

У тісному зв'язку з англійським вільномулярством залишилося вільномулярство скандинавських країн і групи т.зв. німецьких „Великих Гуманітарних льож". До романських тяжіло вільномулярство країн середньої і південно-східньої Европи. Англійське вільномулярство мало також свої відділи у Франції й Румунії. Окремий напрямок репрезентувала значна частина німецького вільномулярства, згуртована в трьох берлінських льожах, т. зв. Старопруських.

У льожах, де панував виключно або переважав протестантизм, знайшлися в її рядах духовні особи різних щаблів єрархії. Вони завжди беруть діяльну участь у працях льож. Інакше укладалися відносини між Ватиканом і вільномулярством, головно з вільномулярством країн, у яких римо-католицька віра була або пануючою, або домінуючою релігією.

Енцикліки папів: Клементія XII (1738), Бенедикта XIV (1751), Пія VII (1821), Пія Льва VIII, Пія IX, Льва XIIII (1884) і Бенедикта XV (1915) гостро засуджували масонерію, екскомунікували кожного члена Католицької Церкви, коли він належав до масонів. Енцикліка папи Івана XXII „Пацем ін Терріс" (Мир на землі) — була найбільш ліберальною енциклікою, не заторкала справи світової масонерії, а для атеїстів створила при Св. столиці Секретаріят для невіруючих.

Немає тут нічого дивного, що Зеллер заявив, що: „Клерикалізм під сучасну пору не представляє собою правдивої небезпеки; расизм, ксенофобія, бюрократична технократія є тепер взагалі безмірно більш небезпечними".

1919 р. під молотком Станислава Стемпковського працювала у Львові льожа „Єднання", яка групувала українських іміґрантів. Здається, що це був відлам українських братів, пов'язаних з Великою льожею України під молотком Великого майстра Симона Петлюри. (стор. 159).

1923 р. постали у Львові дві льожі: „Вірних Приятелів" і „Лукасінський". Натомість у тому самому часі була зліквідована льожа „Єднання", бо більшість її членів перенеслася до західніх держав, де постали еміграційні льожі під юрисдикцією нелегально діючої в Києві „Великої льожі України" — Сумма Целля Україніка. Станислав Стемпковський, колишній власник маєтку у Винниківцях в Україні, в роках 1917-1918 був президентом Польської центральної демократії в Україні, членом українського уряду Петлюри, інспектором „Польського життя" — газети, яка виходила у Винниці, — втішався великими впливами в Пілсудського і займав різні державні пости. В 1924-му році Анджей Струґ передав йому молоток Великого майстра вільної Народної льожі Польщі. Стемпковський осягнув у польській льожі найвищі гідності. Брат „Стефан Ліґенза" Стемпковський в 1930 до 1938 рр. став Великим сувереном і Командиром Найвищої ради 33-го ступня і на тому ступені дочекався ліквідації закону.

На терені Польщі конкурували між собою дві головні льожі, а саме: Польська

(Закінчення на стор. 4-ій)

Роман Шраменко

МЕТРИЧНА СИСТЕМА В АМЕРИЦІ

Для всіх нас, тих, що приїхали до Америки з Европи, найбільше труднощів робило незнання англійської мови. Навіть і ці, що знали цю мову зі школи чи всіляких курсів, зустрівшись із дійсністю, побачили, що вони нічого не розуміють, а ще гірше, що їх ніхто не розуміє.

І прийшлося починати „з початку", що майже у всіх тривало роками, аж до сякого - такого устабілізування. Молодшим це приходилось поборювати легше, старшим було гірше, а деяким то і до сьогоднішнього дня — не з медом. Основною школою стала праця і люди почали вивчати мову, а з нею все інше в щоденних зайняттях, звужуючи в більшості своє знання до потреб вжитку в специфічних ділянках.

І всі, майже без більших винятків ,таки відразу відчули, що крім мови вони не розуміють ще однієї преважливої ділянки життя, а це американської системи міри і ваги.

Напевно кожний із нас хоч раз позлостився на досить кострубату і непрактичну систему „футів", „ярдів" чи „унцій", „ґальонів" або виміру температури Фаренгайта, жалкуючи цілком щиро за метром, кілограмом чи логічним Цельсієм.

Але життя завжди людину навчить, так воно сталося і з нами. Ми не лише нарешті це все зрозуміли, але, так би мовити, вжилися в це, і навіть забули, що десь люди втішаються дальше тим, що колись було для нас самозрозумілим.

Американська система мір і ваг почала вростати в нас, і ми в неї, і здається, що ніхто вже на неї не нарікає, хіба, що лише тоді, коли стаємо на вагу і не бачимо позитивного результату із нашої „мученої" дієти.

Але тут і кінчаються наші „муки", бо Америка приготовляється до переходу на метричну систему, а тим же самим, нам прийдеться скоріше чи пізніше себе поновно перевишколювати і повертатися назад до метричної системи, яку дехто вже поважно призабув.

І ось тут, по цім короткім вступі, ми дозволимо собі поінформувати українського читача, чому Америка переходить на метричну систему, як і коли це станеться, які наслідки можуть бути із цього переходу; як і хочемо пригадати тим, що вже призабули, як виглядає метричний світ на тлі теперішнього, вживаного нами.

Пишучи про ці справи, ми маємо на увазі перш усього світ індустрії, в якім ми безпосередньо затруднені, але і також, хоч частинно попробуємо приготовити до цього індивідуальну нашу людину, яка або вже нині, або завтра зустрінеться з фактом переходу, що в деяких випадках може бути трудним, коштовним, а навіть прикрим. В деяких випадках будемо вживати англійські назви, які в практичнім житті є самозрозумілі і широковживані, натомість переклад їх на українську мову (беручи до уваги наше місце замешкання і праці), становить досить неясну картину, або не дасть точности перекладу.

Сьогоднішній стан

Наш цивілізований світ вживає три засадничі системи мір і ваг, які є: Американська Система (U.S. Customary System), Англійська Система (Imperial System) і Метрична Система (International (Metric) System). Американська Система, яка бере свою основу з Англійської Системи, вживається лише тут в Америці. Англійська Система охоплювала до останніх років Британський Комонвелт, а решта світу, це значить майже 90 відс., вживає Метричну Систему. В 1965 році англійський парлямент виніс рішення і рекомендації, щоб до 10-ти років Англія і країни Британського Комонвелту здійснили свій перехід на Метричну Систему, застосовуючи до цього якнайбільш приступні методи, щоб не наразити свою економіку на великі видатки та комплікації.

І цей перехід у всіх країнах Британського Комонвелту почав у 1970 році здійснюватися, охоплюючи в першу чергу шкільні програми навчання, а тоді індустрію та поступово цілу господарську виконність країн. Деякі країни Британського Комонвелту вже майже завершили свій перехід, деякі є в розпалі переходу, а деякі щойно почали, але всі, включно з нашим американським сусідом — Канадою, по цій лінії працюють і в скорому часі будуть користуватися цілковито метричною системою.

В Америці цей процес має дещо відмінний характер, Тоді, коли в інших початок й ініціятива виходила від законодавчих чи виконавчих державних інстанцій, то в Америці це діється навпаки. Тиск іде здолу, тобто світ індустрії ,а з ним науки рекомендує Американському Конґресові, а цей урядові, що Америці най вища пора перейти на систему метра і кілограма.

І так, по такій лінії Американський Конґрес у 1968 році, користаючи із публічного закону 90-472, звернувся до Департаменту торгівлі, щоб там почали цікавитися і студіювати справу переходу Америки на метричну систему.

І аж в 1971 році секретар Комерційного Департаменту у Вашінґтоні подав Конґресові вислід проведеної аналізи, яка рекомендувала в наступних 10-ти роках цілковитий перехід Америки на метричну систему.

Відразу по цім було внесено американськими законодавцями 92-му Конґресові проєкт закону відносно переходу ,але час не дозволив цього проєкту схвалити. Тому поновлено цю справу перед 93-ім Конґресом, який її розглянув, і вона перепала у висліді голосування 240 до 153. Неприйняття цього закону було не так нехіть до метричної системи, як зла мотивація внескодавців, а радше людей, що працювали над проєктом і які послуговувалися поверховим матеріялом. Натомість Конґрес прийняв, а Президент підписав закон у вересні 1974 року, в якій постановляється виділити 30 мільйонів долярів на вивчення і навчання в школах метричної системи, як грядучого факту в Америці.

В цьому 1976 році на полицях Конґресу ждуть декілька проєктів для ухвали закону переходу і, якщо Конґрес ще встигне в цім році, то вони мають всі дані бути позитивно прийняті і підписані Президентом.

Так воно виглядає в Америці по лінії законодавчоправній

Але інакше воно діється в практичнім щоденнім житті, яке в Америці в ряді різних галузей все знаходило і знаходить здорову ініціятиву, організацію та реалізацію, заставляючи тим певні закони „підтягатися" і схвалюватися. Для багатьох людей, а зокрема нас, українців така методика є немислима, і ми часто в цім вбачаємо всі земські зла, але в дійсності воно не так. Закони, усталені в Америці, є законами, що мають служити людині, суспільству, а не навпаки, щоб людина служила законові, як це, напр., було в гітлерівській Німеччині, чи в нинішньому СССР.

Голоси читачів

ПРО „ТАКОЖ"

В наших часописах, журналах і навіть у книжках, відредаґованих мовними редакторами, часто зустрічається не на своєму місці слово „також"...

В чім же річ?

А річ у тому, що деякі українські автори і редактори, наслідуючи чужу синтаксу, пишуть слово „також" на початку речення. Приклади? Їх рясно!... „Також журба й нудьга не змінилися" — читаємо в перекладі на українську мову книжки Біллі Ґреґема „Мир з Богом"... А треба було б це речення побудувати так: „Журба й нудьга також не змінилися"... „Також під фізичним оглядом все відпочинете далі від дому"... — написано на 23-ій сторінці в книжці д-ра Михайла Данилюка „На медичні теми"... „Також Східня Німеччина купує збіжжя на Заході", — друкує в заголовку на першій сторінці „Свобода" з 27-го березня ц. р. „Також мотори нових авт будуть набагато менші"... — подає „Народна Воля" з 5-го лютого ц. р.

Слово „також" на початку речення вживають переважно в англійській (also) і німецькій (auch) мовах. Українській мові така побудова речення невластива!

Микола Щербак

Юрій Тис

ПОВІСТЬ З ПОДВІЙНИМ ДНОМ

II

Як приклад, подаю вірш, яким автор характеризує пересічного еміґранта:

Лист

Ми маємо хату, меблі, телевізор,
(Бабуся вмерла),
Вітрильник, тандербирд і катедж маєм,
(Дідусь умер),
І піяніно, пса і гроші в банку,
(Мамуся вмерла),
Крім того, їздимо до Гонолюлю,
(Татусь умер).
Живеться нам прекрасно.
(„Терем" ч. 4)

Інший приклад сатири на тих, що в погоні за титулами вишукують собі вигаданих предків: бояр, історичних осіб, шляхетських чи козацьких родів:

....
Ростуть селепки, як підпеньки,
А ти чекаєш русокоса.
Шляхетський родовід в комоді.
Чи не твоя бабуня боса
Цибульку микала в городі?
(„Терем" ч. 4)

Для культурної нації сатира — як саме життя. Вміти сміятися з себе — це духова зрілість і здатність усувати з суспільного життя недоліки. Навіть при поважній тематиці дрібка сатири корисна. Ігор Шанковський пише про ситуацію поезії у нашій екзильній суспільності („Визвольний Шлях" 4/76, стор. 448):

„...чи наша українська міщанська публіка, коли не рахувати одиниць, на еміґрації („східняки" коплять гроші й займаються риболовлею; „західняки" — займаються різними політичними і релігійними інтриґами та ходять заливати хробака сивухою, разом із „східняками") взагалі заслуговує на поезію?..."

Сатира — це правда, замаскована сміхом. Це дійсність на-весело, тактика, яка має більшу силу, ніж „серйозна" критика. На жаль, у нас ця сила гумору недооцінювана і занедбана, як літературний жанр.

Очевидно, багато людей з „Свята на оселі" реально не існують, але автор характеризує їх так реально і з такими подробицями, що нікому і на думку не прийде, що це видумані герої повісти. Це нормальне явище, коли кожний автор бере своїх героїв з пережитого і баченого, із подробиць життя різних знайомих, незнайомих чи друзів. Проте, щоб створити літературні типи, слід вжити композиційних заходів і синтез, бо стовідсоткових типів у природі немає. І так, читаючи повість, нам здається, що Степан чи Петро — це наш добрий знайомий, але кілька сторінок далі починаємо сумніватися у нашій оцінці.

Описуючи чорне чорним, а біле білим, автор дбає про те, щоб кожний читач міг бачити одне, а інший — інше. Одного читача описана подія дратує, іншого смішить. Хтось з читачів відчуває, що автор когось там ображує, а інший сміється: та ж це я таким був!

Дехто з читачів зауважує, що автор на своїх 142-ох сторінках виводить близько ста прізвищ і осіб, з яких навіть двоє не подібні один до одного, і в тій масі кольоритних типів, чоловіків і жінок, читач губиться: не запам'ятує, хто з ким розмовляв чи сварився, і, врешті, залишається у пам'яті тільки різнородна гомінка маса людей.

У техніці мистецьких засобів автор може вибирати ті, які йому більш підходять. Масу людей, — саме масу, — можна вивести, як велику кількість людських постатей; вони всі подібні одні до одних обличчям, постатями, одягом. Прикладом можуть бути праці Я. Гніздовського: „7:45 вранці", олія („Терем" ч. 5) або „Метро, замкнена брама", олія („Терем" ч. 5). Мистець у цих працях впливає на глядача цією масою нашого століття — її однородністю.

Нижанківський у „Святі на оселі" доводить читача до головокружности різнородністю типів такої самої маси. Враження в обох випадках інші, але мета представити масу — досягнена.

В людській масі Нижанківського можна вибрати собі поодинокі типи і спинятися на риболовах, на залицяннях, чи на типах у буфеті. Я спинився на симпатичному Софроні Соцькому, який танцює у шаленому темпі з вдовичкою. Він говорить до неї:

— „Я вас маю у своїх руках! І не пущу! Біґме! Я був під Ердами, був під Ґляйхенберґом, був у Ріміні, а ви кажете..."

Цей стилевий засіб Нижанківського добре зрозумів Еко, рисуючи обкладинку з чорними постатями на червоному тлі: десятки людей, кожний інший, кожний свій тип, у капелюсі чи лисий, з чаркою у руці чи з вудкою; товстий, носатий, засміяний, зажурений, злісний.

Садження дуба — історична подія і поважна національна справа. Дуби живуть сотні років, і тому свято садження придумане, як символ тяглости цілих ґенерацій. Це перебільшення в одному напрямі. А ось перебільшення мистецького характеру у протилежному напрямі: в час, коли місцевий промовець виголошує свої думки про дуба і майбутні ґенерації, дехто сидить у буфеті, інші у своєму товаристві і не дуже слухають, бо вже чули подібні чи завжди такі самі промови. А молода рослина — дуб у кошику, біля нього лопата і викопана у землі ямка.

Варто навести деякі місця, як автор створює барвистість типів, їхніх розмов і думок у своєрідному стилі.

Крізь вікно буфету встромив знадвору голову Василь Тростяниця. Антоніна Куфер усміхнулася кутиками уст:

— „Старий кавалер. Хоче женитися, але боїться. Я маю час.

(Закінчення на стор. 4-ій)

Внутрішні суперечки в Китаю продовжуються

Гонк Конґ. — Західні кореспонденти звітують, що внутрішні суперечки і боротьба внутрі Комуністичної партії Китайської Народної Республіки продовжується з повною силою. Політичні аналітики не змогли однак досі знайти пояснення, чому таки комуністична преса Китаю по різному насвітлює одні і ті самі події та по різному інтерпретує поступування колишнього заступника Джоу Ен-лая і виконуючого колись обов'язки прем'єр-міністра, Тенґ Гсіао-пінґа, який, як виходить з насвітлень преси і коментарів в китайському радіо, все таки має великий вплив на певну частину членів Компартії. Група ортодоксальних комуністів, яка вперто і послідовно поборює Тенґ Гсіао-пінґа, називаючи його самого і його прихильників „капіталістичними запроданцями", мають повну піддержку в самого Мао Тсе-тунґа, який останньо заявив, що „певна група членів Компартії не йде з духом часу". Майже того самого дня орган Компартії газета „Женьмінь Жібао" зайняла дуже ліберальне становище до групи Тенґа, заявляючи, що „до голосу народу слід все прислухатись, бо революція в Китаю, яка принесла великі позитивні переміни китайському народові, була здійснена при допомозі народних мас".

Деякі політичні спостерігачі не можуть розгадати цієї подвійної гри китайських верховодів, але усі однозгідно висловили думку, що після заяв Мао Тсе-тунґа напевно наступлять нові чистки, а може й частинна зміна китайської верхівки, чого вже раніше очікували на Заході.

Новий храм св. Юра..,

(Закінчення зі стор. 1-ої)

році уже зібрано на будову церкви кругло 300,000 долярів й до виконання цьогорічного збіркового пляну бракує ще 500,000. Комісія сподіється, що цьогорічний плян буде повністю виконаний, коли на другий рік збірка принесе, за пляном ще 800,000, як це пляновано й на цей рік, то можна буде церкву збудувати за готівку й так оминути надміру високих відсотків. Для виконання пляну вже незадовго буде поданий звіт з дотепершної збірки у підготованім до друку Бюлетені Комітету, а після того поточні збіркові звіти будуть проголошувані що два тижні. Готуються до розсилки листи зі заохотою до пожертв на приблизно 2,800 адрес. Яка половина з них це члени святоюрської парафії, а другі це приятелі св. Юра та відвідувачі церкви. Приблизно ще коло 800 родин не склали пожертви на будову церкви. Щоб всіх заставити до будови її, збіркова комісія, під проводом п. Косоноцького і о. Лавринюка, підготовляє відвідини українських родин на території парафії. Справою збірки поміж поодинокими групами професіоналістів та бизнесменів погодилися зайнятися представники тих груп. Збірку між лікарями переведуть д-ри Баран і Бабій, а між інженерами — інж.-арх. Надія Шехович і інж. І. Мокрівський. Звіт із праці мистецької комісії склав п. Камінський. Вже відбулися деякі мистецькі імпрези з доходом, призначеним на кошт будови церкви, м. ін. успішний концерт за співучастю відомих мистців п. Марти Кокольської, п. Володимира Тисовського й д-ра Ігоря Соневицького. Плянуються виступи інших мистецьких ансамблів, м. ін. ООЧСУ й СУМА. Згідно з твердженням Інформаційної комісії, яку очолює д-р Я. Падох, українська преса в ЗСА і Канаді дістає постійні повідомлення про справи, пов'язані з будовою святоюрської церкви, а крім того заходами д-ра М. Прокопа підготовано до помноження бршурку, яка буде поширена для заохоти збірки. На свято вмурування наріжного каменя, а згодом після закінчення церкви, будуть підготовані окремі видання, які не лише заохочуватимуть до пожертв на нову церкву, але й закріплять пам'ять про труд і посвяту тисяч людей доброї волі, які причинилися до її здвигнення. Головним джерелом для майбутніх істориків Святоюрської парафії та її нової церкви будуть протоколи нарад Комітету та його президії, які з дбайливістю й замилуванням стародавніх хронікарів списує секретар Комітету інж. Євген Івашків.

„УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖДЕНЬ У ВАШІНГТОНІ"

ЗАКЛИК ДО ЧЛЕНСТВА ООЧСУ

В пляні відзначування українською спільнотою в Америці 200-річчя Незалежности ЗСА та 100-річчя українського поселення в Америці численні українські громади організують різні імпрези, мистецькі виставки, культурні фестивалі, видають інформаційні матеріяли й книжки про українців у ЗСА тощо, щоб засвідчити вклад українців у розвиток Америки.

Український Крайовий Комітет 200 і 100-річчя, між іншим, запланував переведення в столиці ЗСА — Вашінґтоні — ряд імпрез у рамах „УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЯ", від 20-го до 27-го червня 1976 р., у завершенні якого відбудеться в суботу, 26 червня, МАНІФЕСТАЦІЙНИЙ ЗДВИГ біля пам'ятника Т. Шевченкові, що його попередить похід вулицями міста від Монумента Вашінґтона до Пам'ятника Т. Шевченка.

Збірка учасників походу в год. 10:00 біля Монумента Вашінґтона.

Біля Пам'ятника Т. Шевченка відбудеться програма, до участи в якій, як головного промовця, запрошено Президента Джералда Форда.

У суботу ввечорі, в 7-ій год., відбудеться Концерт у просторій залі Конституюшен Голл.

У час посилених переслідувань і насильної русифікації в Україні заманіфестуймо численною участю у ЗДВИЗІ у Вашінґтоні нашу незламну волю продовжувати усі можливі заходи в обороні поневоленого, але нескореного українського народу, засвідчім нашу солідарність і нашу підтримку героїчній поставі українських патріотів в Україні, які живим прикладом і жертовністю свого життя стверджують свою любов до України, в обороні національних, політичних і людських прав українського народу.

УСІ НА МАНІФЕСТАЦІЙНИЙ ЗДВИГ
У ВАШІНҐТОНІ, 26 ЧЕРВНЯ 1976!

Головна Управа ООЧСУ

Дві мистецькі виставки у Філядельфії

Активність 98-го Відділу СУА - Філядельфії, започаткована попередніми роками дальше продовжується. Цьогорічного сезону відбулися дві, непересічно підготовані і багаті в експонати виставки, на яких були: кераміка, вишивки і писанки. Ця виставка відбулася від 9-23-го квітня в Студент Юньйон Сентер у Дрексел університеті та в Белл Сейвінґс Банку.

Виставки були успішні через те, що це саме була пора Великодніх Свят, і змогло прийти велике число відвідувачів. Надзвичайно пригожим місцем був Банк Белл Сейвінґс, де на головній вітрині приміщувалася виставка. Прохожі мимохідь зупинялися біля неї та зі захопленням оглядали і знайомились з українським мистецтвом. Влаштуванням виставки займилися: голова Відділу — Слава Галавай, Віра Датен, Меляся Сарахман, Орися Гевка та Оксана Бабич. Повище згадана виставка в Дрексел університеті, за старанням Українського Студентського любу, студента Юрка Дуди та членок Відділу — Лесі Процик та Нілі Чуми, була не менш успішною.

Леся Стахнів Дяґенко

УПА ВІДБУЛО З'ЇЗД...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

шкевич, Р. Глушко — члени.

Контрольна Комісія: М. Грицковян — голова, Г. Галан і М. Мицьо — члени. Громадський Суд: д-р Б. Крук-Мелодія — голова, Б. Мороз, С. Зорій, Р. Бігун і М. Черешньовський — члени.

Прийняттям бюджету ГУ Т-ва, внеском ряду пропозицій, думок, плянів, обранням Статутової комісії для підготови зміни статуту та прийняття резолюцій, в яких домінували: всебічна допомога українському народові у його змаганнях за волю, оборона політв'язнів, а між ними і сина ген. Р. Шухевича-Чупринки Юрія, заходи для об'єднання всіх к. вояків УПА в одній комбатантській організації, видавничі справи, суспільна опіка й інші, словом подяки голови з'їзду і словом новообраного голови Т-ва М. Ковальчина закінчено 16-ий з'їзд Т-ва кол. вояків УПА в ЗСА і відспіванням національного гимну „Ще не вмерла Україна".

З нагоди з'їзду увечорі 5 червня ц. р. відбувся у тій же залі бенкет, з участю біля 400 осіб та представників багатьох суспільно-громадських, політичних і церковних установ і організацій. Бенкет звеличав своєю присутністю Голова ОУН і АБН, Голова Державного Правління Української Держави 30 червня 1941 р. п. Ярослав Стецько, якого представив господар вечері пор. Л. Футала, а чисельно зібрана публіка спонтанно вітала Дорогого Гостя перед і по закінченню його промови.

За почесним столом були представники організацій і установ, яких господар вечірки представив присутнім: Галя Климук — ТУСМ, п-і М. Кульчицька — ГУ ОЖ ЛВУ, В. Мазур — ОУВф, УККА і УНП, В. Дідюк — ОУВФ і Т-во кол. вояків УПА в Канаді, о. Л. Островський — УРС, дост. Ярослав Стецько, В. Хома — голова місцевої станиці Т-ва кол. вояків УПА, М. Ковальчин-Бурий — голова ГУ Т-ва кол. вояків УПА, о. протоєрей Ф. Коваленко — настоятель Української Православної Церкви, д-р Б. Футей з дружиною — УККА і УНС та Л. Кусяка з дружиною — ГУ кол. вояків І УД УНА, а о. прот. Ф. Коваленко провів молитву. Побіч чисельних листових привітів, відчитаних господарем вечірки, усні привітання виголосили ред. В. Дідюк — ОУВФ і Т-во кол. вояків УПА в Канаді, В. Мазур — ОУВФ, УККА і УНП в ЗСА, д-р Б. Футей — УККА і УНС, Л. Кусяка — ГУ І УД УНА. Програма вечора була переплітана мистецькими виступами. Довшу згадку про ген. Р. Шухевича-Чупринку відчитала п-і Бура. Кінцевим словом подяки господаря бенкету, молитвою яку провів о. прот. Ф. Коваленко закінчено бенкет, по якому присутні ще довго забавлялися під звуки гарної оркестри.

Другого дня нарад в неділю 6-го червня, учасники з'їзду взяли участь у Богослуженнях ,а опісля, при спільному обіді, обговорили ще ряд організаційних і товариських справ та проблем, пов'язаних із працею наших організацій.

Ділимося сумною вісткою з усім Членством і Українським Громадянством, що в суботу, 12-го червня ц. р. загинув у трагічних обставинах на 29-му році життя член Спілки Української Молоді Америки

бл. п.

МИХАЙЛО ГАЛАТИН

син Стефанії і Павла Галатинів, активних громадян в Асторії, вояк американської армії, учасник війни у В'єтнамі, осиротивши дружину Анну, колишню виховницю СУМА в Осередку ім. М. Сороки в Асторії, дворічну донечку Ларису, друзів і численну громаду.

ПАНАХИДА відбулася у вівторок, 15-го червня ц. р. при великій кількості громадянства, а ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в середу, 16-го червня 1976 року.

Родині Покійного висловлюють щирі співчуття у їх великому горю

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ в АСТОРІЇ, Н. Й.

ПОВІДОМЛЯЄМО, ЩО ПОХОРОН

св. п. проф. о. протоієрея Анатолія Степановича СМОГОРЖЕВСЬКОГО

відбудеться в суботу, 19-го червня 1976 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Георгія — St. George Church, Freewood, N.J., Ackes Rd. 3, 10 miles before Lakewood. Turnpike exit for Rd. No. 9, go straight for Lakewood on Rd No. 9 on left side.

Тлінні Останки Покійного будуть похоронені на Ново Дівісво Монастиря, Sping Valley, N. Y.

РОДИНА ПОКІЙНОГО

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мосі Вірної ДРУЖИНИ і Дорогого ДРУГА

Олександри Миколаївни ЧАЛИШЕВОЇ з роду Макаренко

в неділю, 20 червня 1976 р.

о 1-ій годині дня
НА МОГИЛІ НЕБІЖЧИЦІ
на Українському Православному Цвинтарі
в БАВНД БРУКУ, Н. Дж.
відбудеться

ПАНАХИДА

ЗА СПОКІЙ ЇЇ ДУШІ

Молюся і дякую Богові, що наш спільний Хрест ми разом, як одно, несли 54 роки. Після довгої хвороби, 17 червня 1974 р. закінчилися терпіння мосі Дорогої Дружини, у мене лишилися чудові спогади про наше спільне життя. Прошу всіх, хто знав мою Дружину, помолитися за її душу.

СЕМЕН ЧАЛИШЕВ

В ПЕРШУ ДУЖЕ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашого Найдорожчого

МУЖА і БАТЬКА

сл. п.

ІВАНА ХОМИ

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в СУБОТУ, 26-го ЧЕРВНЯ 1976 р. в українській католицькій церкві св. о. МИКОЛАЯ в ПАССЕЙК, Н. Дж.;

в НЕДІЛЮ, 27-го ЧЕРВНЯ 1976 р. в церкві св. МИХАЇЛА в ЙОНКЕРСІ, Н. Й.

ПАНАХИДА

буде відправлена
27-го ЧЕРВНЯ 1976 р. в церкві св. о. МИКОЛАЯ о год. 12:45 дня.

Просимо Друзів, Приятелів і Знайомих приєднатись у молитвах за спокій душі Покійного.

Цією дорогою хочемо подякувати всім Друзям і Знайомим, що взяли участь в похоронних обрядах і цим висловили щиру пошану до Покійного Івана.

Окрема щира подяка Всім, що піддержали нас морально і матеріяльно, і тим улегшили нам пережити тяжке горе.

Нехай Всевишній винагородить Вас всіх своїми ласками.

ДРУЖИНА і ДІТИ

ПОВІСТЬ З ПОДВІЙНИМ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Одного дня встромить голову у вікно і буде з моєї руки їсти. Він дуже любить бігос''.

Доцільно подати хоч кілька прикладів, як автор характеризує учасників ,,Свята на оселі'':

,,Ось той чолов'яга, он там, що лежить ближче до молодиць, витрішкуватий з прилизаним сивавим волоссям — це Анатоль Макушник, званий Золотий Селепко, не тому, що багач, а тому, що має в горішній щелепі за старокрайовою модою три чи п'ять золотих зубів. Кому тепер потрібні золоті зуби?''

,,У вільний день по тяжкій праці, треба стукнутись чаркою. Ще ніхто не бачив і не чув, щоб спрагнена людина, піднісши склянку молока, сказала: ,,Дай, Боже, здоров'я''.

І ситуація:

— То ви називаєтеся як?

— Парканюк.

— Той з Боффало?

— Той.

Митро Творилко звівся навшпиньки і вимахнув угору руки:

— Піпка! Гей Піпка! Тут є той моцний, що на вечерницях дав тобі по морді!

Є розмови буйні і бурхливі, є ніякі, сантиментальні і парубоцькі. Баляндраси і теревені.

Є люди, що п'ють, і такі, що читають Рильського, бо люблять і цінять поезію. Ефект рецитації:

— Ти з поезією між людей не йди, вони думають, що ти маєш ку-ку. Нехай люди слухають промов.

Никифор Пастушний надпив з пляшки:

— Дай Боже, Гетьку! Жаль, що поезія марнується.

А в той час у кімнаті біля буфету за закритими дверима радять. Тутешні політичні провідники з приїзними. Так бувало завжди і так є тепер. На усіх з'їздах просто неба. Один, що біля буфету, підходить під закриті двері і слухає. Його реакція:

— Секрети. Нехай радять. Нічого і так не зміниться. Ще одне свято, ще кілька свят. Збори, ювілеї, засідання, місяць за місяцем, рік за роком.''.

На початку деяких розділів читаємо роздумування самого автора на різні теми: про щастя і його протилежність — нещастя; про блакитне небо і самітну хмаринку на ньому; про долю людини, яка (доля) не ходить одинцем; на тему ,,коли настає тривожний час, тоді, мабуть, найкраще його проспати''. Або про людей, що завважують тільки маленькі справи свої і чужі, а коли трапиться велика справа, вони вміють розколоти її на частинки.

Це дуже цікаві з різних причин міркування.

На останніх сторінках читаємо про дві події. Хтось починає стріляти і справа кінчиться, наче в кримінальному фільмі. І хтось чужий, молодий чоловік, одягнений, наче гіппі, з біблією у руці промовляє до гурта людей.

Збоку запит:

Що він говорить?

— Про любов до ближнього.

Він що, дурний?

— Може. Він ще казав, що ворогам треба прощати.

— Не кажи! Він — большевицький агент! Я його зараз навчу!

Починається авантюра. Збоку хтось підспівує ,,Я сьогодні від вас від'їжджаю боронити рідненський край'', хтось допиває ,,скач'', інший сумно хитає головою. Входить до буфету оцей пророк і несміливо питає:

— Чи можу дістати склянку молока?

Не поважна книжка? Контроверсійна? Драстичні ситуації? Суперечні думки? Дратує читача?

Ні, пані і панове! Ця сатира на справжнє обличчя еміграції, політичної, на її велику частину. Кажуть — нас тут мільйони, а книжка, видана тисячкою примірників, розходиться роками. Не місце тут на інші приклади. Кожний з нас добре знає, як є з нами. І що могло бути набагато краще. Але, мабуть, нам потрібно не одну повість на зразок ,,Свята на оселі''.

Книжку треба читати уважно, щоб зрозуміти, пощо автор її написав.

МІЖНАРОДНА МАСОНСЬКА...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Велика народна льожа, яка не визнавала на терені Польщі німецьких льож, що не були підпорядковані польській юрисдикції, та Найвища Капітула великого сходу Польщі, до якої належали члени з більшими ступенями ордену.

Автор покликується на світову масонську пресу, яка інформувала, що в Польщі на 100-тисяч мешканців припадав один масон, а одна льожа — на три мільйони поляків. У тому самому часі в Чехо-Словаччині на 100-тисяч людей було 22 масонів, в Болгарії — 11, в Югославії — 8, в Німеччині й Франції — 120, в Англії — 990, а в ЗСА аж 2,600. У державах англомовних одна льожа припадала на 8 тисяч мешканців, у Франції — на 60 тисяч, а в Німеччині на 85 тисяч.

Щойно 27-го квітня 1928-го року була ухвалена в незалежній Польщі конституція вільномулярського (масонського) ордену. Цей закон в'язався зі шкотським ритуалом і зривав свої давні зв'язки з французьким Великим Сходом.

Праця польських масонів була так сильно законспірована, що масон з іншої держави в місії в Польщі, який хотів скласти візиту кільком льожам, на протязі 4-ох років свого побуту в тому краю ані нічого не довідався про льожі, ані не склав їм візити.

Щойно в роках 1936-37 члени масонського закону почали упорядковуватися, щоб за ощаджені гроші збудувати окрему святиню. Комунікати Великої народної льожі розсилано до льож з таким закликом: ,,Брате, польський вільномуляре, пам'ятай про будову нової льожі''.

Висловом солідарности американського вільномулярства з польським був даток на будову польської святині в сумі 500 долярів Радою найвищої юрисдикції ЗСА у Вашінґтоні після візити в грудні 1936 р. в Польщі великого суверенного командира 33-го ступеня. Джона Г. Ковлеса, й колишнього Великого майстра Великої Льожі ,,Верджінія'', Вілльма Бозлея Бравна, в 32-му ступені.

Автор у статистиці згадує, що в 1933 р. у Польщі було 450 членів ордену і 11 льож, а колишній прем'єр Леон Козловський писав про 1,900 масонів шкотського обряду, які займали керівні становища в державній адміністрації.

В цій документальній розвідці знаходимо десятки імен визначних поляків, які займали ключові позиції в передвоєнній Польщі, а саме: міністер закордонних справ Юзеф Бек, маршал Едвард Ридз Сьміґли, ген. Влодзімєж Сікорський, який був пов'язаний з французькою масонерією; Казимир Бартель, ген. Броніслав Пєрацький, Іґнаци Падеревський, Кароль Ромер, Матей Ратай, Анджей Струґ, Вітольд Веспянський та ряд інших осіб з політичного військового, наукового й мистецького світу передвоєнної Польщі. Кожний член масонського закону отримував нове прізвище, кликали його ,,братом'' і їх праця була законспірованою. Автор підкреслює, що маршал Пілсудський не був масоном і часто виступав проти масонського ордену, хоч він добре знав, що в масонському законі є багато польських офіцерів і найбільше пілсудчиків.

Найбільше членів масонського ордену було в дипломатичній службі. На мировій конференції в Парижі — 1919 р., зв'язки польських масонів з французькими допомогли польській делегації в її працях у користь новопосталої Польщі.

Автор переповідає працю польського масонського ордену на міжнародному форумі та визнання його конфедераційними найвищими радами інших держав. Представники польської масонської репрезентації брали участь в масонських світових конференціях і з'їздах, які відбувалися щоп'ять років.

Коли в Польщі приходили до голосу праві ендеки і поліція почала робити ревізії в деяких членів масонерії, а в дебатах польського сенату деякі посли почали гостро виступати проти масонського руху, — ба навіть були випадки, що колишні члени ордену признавалися до свого членства, — тоді, щоб уникнути ще більших репресій зі сторони уряду, в половині листопада 1938 року. Великий майстер народної льожі Маріян Поніковський склав проти представників уряду заяву про ліквідацію масонського закону. Уряд Польщі декретом з 22-го листопада 1938 року проголосив масонський орден неіснуючим. Майно масонської організації було передане на добродійні цілі, а архівний матеріял ще перед ліквідацією організації був захований або вивезений до Парижу.

В книжці читаємо, що масони були основоположниками Ліґи Оброни Прав Людини й Громадянина, яка виступала в справі амнестії для політичних в'язнів, проти пацифікації у східній Галичині, в справі національної і культурної автономії українців і білорусів. Масони головно розвинули пожвавлену акцію після того, як влада Речі Посполитої обмежила рухи опозиційних послів у Берестю, і домагалися ліквідації концтабору у Березі Картузькій.

Автор подає сотні прізвищ тих осіб, які були членами масонської організації, деякі з них під цю пору працюють у теперішній комуністичній адміністрації Польщі, або еміґраційному польському представництві.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Адміністрації ,,Свободи''

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ,

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ

ЯКЩО ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ.

Окремих листів в тій справі не будеться відписувати.

Ірина Лящук отримала докторат з медицини

Нюарк, Н. Дж. — Ірина Лящук, дочка Галини і Павла Лящуків, на протязі студійних років відзначувана різними нагородами, 7-го червня ц. р. закінчила медичні студії зі ступенем доктора.

Д-р Ірина Лящук

Д-р Ірина Лящук народилася 25-го серпня 1950 року в Південній Америці в Чілє. Відтак з родиною переїхала до Арґентини. У 1958 році її батьки виїхали до ЗСА і в Нюарку вона вчилася у початковій українській католицькій школі св. Івана Хрестителя. Опісля Ірина навчалась у Ірвінґтонській середній школі, ввесь час будучи на почесній листі і в 1968 році закінчуючи цю школу з відзначенням з еспанського предмету. Дальші свої студії вона продовжувала у Ратґерському університеті в Нюарку, отримуючи різні відзначення: Фі Бета Капа, Бета Капа Біологічного Почесного Товариства, визначено її в книжці ,,Хто є Хто'' в американських коледжах і університетах, отримала вона стипендію Ратґерського університету, а також Ченді Меморіял Авард із зоології, у 1972 р. закінчуюги студії бакалаврами з відзначенням із зоології. Відтак д-р Ірина Лящук вступила на студії до Нюджерзької Медичної Школи в Нюарку, будучи там членом редакційної колеґії шкільного річного видання, а теж членом студентської клініки медичної обслуги, закінчуючи студії доктором. В майбутньому вона буде робити резидентуру з ділянки педіятрії при шпиталі Мерилендського університету.

Д-р Ірина Лящук завжди була активна в житті української громади. Вона належала до СУМА при Осередку ім. полковника Євгена Коновальця в Ірвінґтоні, а також до дівочого хору ,,,Євшан Зілля'' в цьому ж місті. Цікавиться музикою і їздою на ковзанах.

Батько Ірини, Павло Лящук належить до 76-го Від. УНСоюзу в Нюарку.

21-ий Від. СУА в Бруклині вшанував пам'ять бл. п. мґр Я. Зарицької

Дня 23-го травня ц. р. відбулися ширші сходини 21-го Відділу СУА, присвячені пам'яті довголітньої касирки 21-го Від., сл. п. мґр Ярослави Зарицької. Сходини відкрила голова Марія Михайлів, а членки хвилиною мовчанки вшанували її пам'ять.

Відтак пресова референтка Оксана Богданович накреслила працю мґр Я. Зарицької, як касирки протягом 16-ох літ у Відділі, та її працю, як громадсько - суспільної діячки в бруклинській громаді. Покійна теж була адміністраторкою цілоденної католицької школи св. Духа і вечірньої Школи Українознавства в Бруклині та активним членом УККА й Секції Дружин Лікарів при УЛТПА.

За довголітню працю в Управі її наіменовано почесною членкою СУА На цих сходинах була присутня родина Покійної: муж д-р Зарицький, дочка, син, зять, севістка і внуки, та понад 50 осіб.

Д-р Мирон Зарицький подякував голові і Управі за те, що присвятили ці сходини його дружині та в пам'ять покійної закупив 4 цеглини СУА по 25 дол. на суму 100 дол. Цеглини також закупили — Лідія Кучерська за 25 дол. і Зіна Мацик за 10 дол.

Замість квітів на могилу, на листу зібрано 55 дол. на музей СУА. Всім жертводавцям щиро дякуємо.

У другій частині сходин д-р Лука Луців прочитав ,,Дві постаті'' Івана Франка, де також письменник представив вірність і любов дружини до свого мужа.

За перекускою і солодким яке приготовили господарські референтки закінчено сходини.

М. М.

25-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ ООЧСУ В АЛЛЕНТАВНІ

Аллентавн, Па. (І. С.) — В неділю, 20-го червня ц. р., тут у приміщенні української православної парафії при 806 Н. Фронт вулиці, відбудеться Ювілейний бенкет, яким члени, прихильники і громадянство відзначать 25-річчя з дня постання 20-го Відділу Організації Оборони Чотирьох Свобід України (ООЧСУ), головою якого під сучасну пору є п. І. Федорак. Головним промовцем на бенкеті буде голова ГУ ООЧСУ ред. Ігнат Білинський, а про працю Відділу говоритиме М. Іванів. В мистецькій частині виступлять: Ансамбль бандуристів 42-го Відділу ООЧСУ з Гемстеду і місцева танцювальна група. Після бенкету відбудеться забава з танцями. Керівником бенкету і мистецької частини буде І. Стасів.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

МАРКІЯН КОЦЬ, член УНС Відд. 25-ий Т-ва Свобода в Джерзі Сиґі, Н. Дж., помер 10-го червня 1976 р. на 62 році життя. Народ. в 1914 р. у Львові, Україна і став членом УНС в 1957 р. Полишив у смутку дружину Катрю, дочку Лесю, сина Ростислава-Богдана. Похорон відбувся 14 червня ц. р. на цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа Відділу

ТАРЗАН, Ч. 7493. ,,Тарзане!''

Появ Джейн в лапах Крони кинула мавполюдину в дику лють...

Тарзан встромив ножа в Кронину руку із зброєю...

Але друга рука Крони посягнула по запасну пістолю...

Тоді, коли гаряче олово розпорошується, холодна сталь занурюється все глибше і глибше у своє місце призначення.